

U kůlu

Věnováno Milanovi Spankovi in memoriam

Sedím zavřenej v kobce s výhledem na hospodářskej dvůr, v hlavě mi krouží neveselý myšlenky, po těle mi běhá zima a mám strach.

Kobka mě svírá holejma kamennejma zdma, z kterejch jde vlhko a chlad. Nad masivníma dveřma propouští malinký okýnko trochu měsíčního světla.

Zavřeli mě sem už včera a dneska ráno mám být potrestán. Dostanu pořádný výprask, jakým se tady na statku trestá dost často.

Nebyl jsem vždycky otrok. Žil jsem svobodně jako všichni kluci. Ale jednou mě při stopu dva chlapi v autě něčím omámili a když jsem se probral, ležel jsem v kufru, spoutanej na nohách a rukách a někam jsme jeli. Pak mě vyložili v nějakým baráku, kde kluci dělali děvky pro skopčáky, párkrát mě tam zmlátili, pálili mě po těle žehličkou, píchali mě jehlama, až jsem je začal poslouchat. Několikrát mě poslali sexovat s nějakýma tlustýma hnusákama, který mě oslintali, stříkali mi na tělo mrdku, smrděli potem a nečistýma zubama. Kousali a štípali mě do bradavek a když jsem nechtěl plnit jejich perverzárny, tak mě fackovali a mlátili.

Protože jsem při sexu dělal problémy, prodali mě majitelé sem na statek, aby se mě zbavili a aby se mi pomstili. Musel jsem tady dřít jak černej a za každou maličkost přišel trest.

Dělal jsem nejtěžší práce. Nosil jsem vodu do chlívů a do stáje. Měli tam sice vodovod, ale byl naschvál odpojenej, abych musel vodu tahat ve vědrech ze studny. Bývalo to tak pět set kýblů vody. Uklízel jsem a dvakrát každej den vyvážel prochcanou podestýlku. Vyvážel jsem to v kolečku, ale když

se nasrali, tak mě to nechali vynášet v nůši na zádech. Močůvka mi tekla po zádech. Umejt jsem se mohl jen u pumpy a někdy mi to dovolili jenom v neděli. Takže jsem celý týden chodil špinavej, ve špinavejch hadrech a smrděl jsem.

Někdy jsem tahal na poli pluh, smyk nebo válce a hlídač za mnou chodil s bičem.

Štípal jsem dříví a rovnal ho do sloupků. Nechávali mi vykopané pařezy, abych je musel dělat klínama. Taky jsem někdy musel dopravit kládu z lesa sám. Dal jsem si ten tlustší konec na rameno, nebo jsem ho omotal řetězem a po kouskách jsem to dovlekl do dvora. Pak jsem kládu rozřezal na polena ruční pilou a rozštípal.

Kopal jsem v pískovně písek a vozil ho v kolečku do dvora, nebo jsem ho nosil v kontejneru třeba na rameni. Vždycky mi určili množství a za jak dlouho to má být hotové, takže jsem mockrát pracoval až do rána. Když jsem to nestihnul, byl jsem potrestanej. Buď jsem dostal nářez, nebo mě přes poledne postavili doprostřed dvora, připoutali za ruce ke kůlu a nechali tam tři hodiny. Za chvíli jsem byl mokrej potem, potůčky mi stékaly z vlasů do ksichtu a do očí, páliło mě to a nemoh' jsem se utřít, pot se mi lil po zádech a z podpaží. Celý tělo se mi lesklo jak na kulturistický přehlídce, ale prohlíželi si mě jen dozorci. Nebo mě se svázanýma rukama postavili do jámy a zasypali pískem, že mi koukala jen hlava. A ještě mi k nosu postavili misku s vodou. Chvíli se to dalo vydržet, ale za pár minut mě začalo svrbět na mnoha místech, nemoh' jsem se poškrábat ani o něco otřít, svědilo to víc a víc, pak už jsem nemyslel na nic jinýho, jen na to svědění, byl jsem jen to svědicí místo. A čas neutíkal.

Nebo mě zavřeli do kobky, násilím mi do krku nalili slanou vodu a nechali mě tam několik dní.

Ze začátku jsem byl někdy vzpurnej a bránil jsem se. Za to mě zavřeli do černýho plechovýho kontejneru, v kterým jsem byl skrčenej na čtyřech a kterej stál na volným parkovišti. Už ráno v něm bylo vedro a když mě do něj zavřeli přes poledne na čtyři hodiny, za chvíli jsem byl uvařenej, vypocenej a nemoh' jsem dýchat, tak když mě pustili, udělal jsem pak všechno, co chtěli.

Častým trestem byly vejprasky.

Při práci jsem často chytil nějakou ránu důtkama nebo krátkým bičem, ale trestné výprasky se dávaly na lavici, v zavěšení za ruce nebo u kůlu. Jako nástroj používali exekutoři rákosky nebo dlouhej bič.

Byli u toho tři dozorcí. Přivázali potrestanýho k lavici nebo k jinýmu zařízení, jeden počítal a jeden bil. Na nohy a ruce mu nasadili silný kožený obojky s ocelovýma kroužkama a za ty kroužky ho přicvakli k zařízení pomocí karabin. Že se nemoh' ani hnout. Měli tam i kozy, přes který se delikvent ohnul, aby měl vystrčenej zadek.

Taky tam byl dřevěnej „osel“ – taková jako dřevěná střecha s ostrým hřebenem, která stála na vysokých nohách. Na to trestaného posadili, ruce mu svázali dozadu, že měl dlaně na loktech a nemohl se na té hraně nadzvednout. Nebo mu ruce připnuli karabinama k obojku na krku. Nohy mu přivázali zespona. Hrana se mu postupně zařezávala mezi půlky, pytlík a pták mu trnul, začal bolet i konečnick. Na sténání, ani na prosby nikdo nebral ohled. Nechali ho tam třeba hodinu, dvě. Někdy ten trest byl zostřenej výpraskem důtkama na záda. Přenesli toho „osla“ do stodoly pod trám, ruce přivázali k řetězu a vytáhli je nahoru k trámu, takže byla záda volná na výprask.

Statkář i dozorcí si občas vybrali nějakýho kluka na sexování. Zavolali ho do hlavního baráku. Musel se svlíct, kleknout a kouřit chlapovi ptáka, nebo se ohnul třeba přes židli a nastavil

díru, nebo ležel na stole, nohy dal za hlavu a oni si s jeho prdelí dělali, co se jim zlíbilo. Moc něžní nikdy nebyly. Měli jsme po těle modřiny od štípanců a kousanců. Rádi drtili bradavky nebo koule. Taky nás švihali přes prdel, přes koule a přes ptáka. Nic nepomohlo kňučení a prošení.

Když si mě vybral statkář, tak jsem se mu vzpíral, protože se mi hnusil. Byl tlustej, zpcenej a smrděl. Sahal mi po těle mokřýma zpcenýma rukama a funěl.

Navíc zjistil, že se chodím milovat s klukama na půdu stodoly, a to mi neodpustil. Takže jen čekal na chvíli, kdy se mi bude moct pomstít.

A to se mu brzo podařilo.

Koně běhali normálně ve výběhu, ale když přšelo nebo zas bylo horko, tak jsme je převáděli do konírny. Vodili jsme je po jednom a hned jsme je zavírali do stání. Někdy jsme to chtěli urychlit, tak jsme navodili několik koňů do stáje, nechali jsme je čekat a zavřeli jsme vrata, aby neutekli. A tady jsem to nezvládnul. Z očka petlice vypadnul zajišťovací kolík, vrata se otevřela a tři koně vyběhli ven. Několikrát oběhli dvůr a vyrazili průjezdem na cestu. Než jsem se vzpamatoval, byli pryč. Musel jsem za předákem oznámit mu ten průser.

„Ty nevíš, idiote, jak se zavádějí koně do stáje? Tys to nikdy nedělal?“

„Jasně že vím, pane, byla to hloupá náhoda.“

„Nebyla to náhoda, byla to lajdárna a snaha odbýt práci.“

„Ano, pane.“

„Tak si někoho sežeň, sedněte na koně a jedte ty ztracený chytat. A těš se, jestli se jim něco stane.“

„Ano, pane.“

Řekl jsem dvěma klukům, vzali jsme tři koně, ani jsme je nesesdlali a vyjeli jsme utečence hledat. Naštěstí nebyli daleko a ještě nestačili zdivočet. Takže jsme jednoho zavolali, druhýho chytili do lasa a třetí se vydal sám za náma.

Myslel jsem, že je to odbytý, když se koňům nic nestalo, ale spetl jsem se.

Večer si mě zavolal pán ke schodišti do hlavního domu.

„Přišel jsem, pane, jak jste mi vzkázal.“

Statkář kouřil doutník.

„Víš doufám proč.“

„Myslím si to, pane.“

„To je dobře, alespoň se nebudem dlouho dohadovat. Dělal jsi nedbale svoji práci, mohl jsi mi způsobit značnou škodu, kdyby se koně zranili a neposloucháš příkazy nadřízených.

Kolik to je přestupků?“

„Tři, pane.“

„Jaký za to bude trest?“

„Výprask, pane.“

„Jak velký výprask?“

„Sto padesát ran, pane.“

„Těšíš se, zmrde?“

„Netěším, pane.“

„Víš, jak by ses z toho mohl vyvlíknout?“

„Nevím, pane.“

„Tak o tom přes noc přemýšlej. A teď si dej odchod a požádej předáka, ať tě zavře do kobky, aby tě náhodou nenapadlo utíkat.“

To bylo včera večer. Noc nestála za nic. Už jsem dostal několikrát velkej vejprask, ale sto padesát ran ještě ne, a tak se strachem přemýšlím, jak to vydržím. A teď už vidím v okýnku nad dveřma, že začíná svítat a rozčíríkali se ptáci.

Po východu slunce přišli dozorcí.

„Tak se zvedej, lenochu. Karabáč už čeká, až se s ním pomiluješ. Těšíš se?“

„Netěším, pane.“

„Ale to děláš chybu, chlapče. Uvidíš, jak se ti to bude líbit. Pomiluješ se a ani se ti nebude chtít odejít.“

Vyvedli mě ven.

„Svlíkni se donaha, přes dvůr půjdeš bez hadrů.“

Tak jsem se svlíknul, rozdrbaný kalhoty ke kolenům a koženou vestu bez knoflíků a narovnal jsem to na zem před dveře.

„Tak a dej se na pochod.“

Vydali jsem se směrem ke kůlu. Už tam stáli seřazení všichni kluci, předáci, dozorcí i statkář. Statkář něco zašeptal předákovi a ten se mi vydal naproti.

„Pán se tě včera ptal, jestli se chceš z trestu vyvlíknout. Máš zájem si ušetřit rozsekanou kůži na zadnici?“

„Ano, pane.“

„Co za to pro pána uděláš?“

„Budu pořádně pracovat.“

„To je tvoje povinnost. Něco navíc.“

Mně už to docházelo, co chtěl slyšet, ale dělal jsem blbýho.

„No víš přece, co si od tebe pán přál?“

„Ano, pane, abych se s ním dobrovolně miloval jako jeho dívka.“

„No vidíš. A tvoje odpověď?“

„Dobrovolně ne.“

„Tvoje poslední slovo?“

„Ano, pane.“

„Tak dobře, ale pak si nestěžuj.“

Přivedli mě ke kůlu. Byl to mohutnej kmen, těsně zapuštěnej do betonovýho otvoru tvaru válce. Nahoře z něj vodorovně vybíhaly čtyři traverzy na čtyři strany, dlouhý něco přes metr. Na konci každý traverzy byla kladka a přes ni šel provaz s hákem.

Nasadili mi na ruce kožený pouta, zahákli je k tomu lanku a vytáhli mě nahoru, že jsem se země dotýkal jen prstama u nohou. Nasadili mi pouta i na nohy, roztáhli mi je a upevnili k rozporce. Oba konce rozporky připevnili ke kovovým

kruhům v cementové podlaze. Takže tělo viselo napnuté, nohy sotva hledaly oporu a ještě jsem je měl daleko od sebe.

Předák na mě zavolal: „Ještě si to můžeš rozmyslet.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Tak začněte.“

Z davu vystoupili tři svalnatí chlapi, nazí, jen v kožených šortkách. Každý měl za pasem stočený bič. Ale stranou stál ještě stůl, na kterém byly rozloženy další nástroje.

Jeden chlápek si stoupl za mě a v ruce držel dlouhou žlutou rákosku. Druhé čekal přede mnou.

Exekutor za mnou nejdřív rákosku obrátil a jezdil mi rukojetí po páteři, pod lopatky, mezi pŕlky a š'ouchal do pytlíka.

Pak odstoupil dozadu.

Když byl výprask určenej nad padesát ran, tak se rány rozdělovaly. Třetina na zadek, třetina na záda a třetina zepředu. Tak jsem aspoň věděl, co mě čeká.

Za mnou zasvištěl prut a na pŕlky dopadla první rána. Prohnul jsem se dopředu a zařal jsem zuby. Druhé exekutor počítal.

Druhá. Třetí. Výprask ze začátku není tak hroznej, protože kůže je odpočinutá. Ale jak rány přibývají, mnohá švihne do stejného místa. A to už je dost hustý. A při padesáti jich hodně švihne do stejného místa.

Do šestý rány jsem vydržel bejt zticha. Ale pak jsem už tlumeně vydával steny. Několik ran mě vzalo přes stehna, v tom místě kde se pŕlky napojujou na nohy. To jsem vždycky zaječel. Než výprask došel do třicítky, už jsem řval nepřetržitě.

Ty první rány nejsou na těle pořádně vidět, pak se ukazujou bílý čáry a ty starší švihance červenají, pak zřialoví a jak trest pokračuje, tak z některých vystupuje krev. Ta se pak rozšvihá po celé potrestané části, takže to vypadá, jako by byl krvavej celej zadek. Teprve když se to umeje, jsou vidět jednotlivé šlehance.

Po čtyřítce jsem už prosil, aby mi to odpustili.
Naklonil se ke mně počítající exekutor: „Vždyť sis to vybral.“
Zavrtěl jsem hlavou a výprask pokračoval.
Po první padesátce mě nechali chvíli odpočinout, ale zůstal jsem přivázaněj.
Zadek mě pálil, ale nové rány zatím nepřibíjvaly, takže jsem se soustředil na bolest v ramenou, v zápěstí a mezi žebry.
Ulevit jsem si nemohl, protože jsem se nemoh' ani přitáhnout rukama nahoru, ani svésit dolů. Tlumeně jsem sténal.
Asi za půl hodiny si za mě stoupl druhý svalnatec. V ruce držel dlouhý bič. Předák se zeptal: „Chceš ten trest zrušit?“
„Ano, pane.“
„Víš za jakou cenu?“
„Ano, pane.“
„A...?“
Zavrtěl jsem hlavou. Předák zvednul ramena, odstoupil a ukázal na exekutora.
Zasvištěl bič a dopadnul. „Jedna.“ Když bič dopadne na kůži zdálky a konečkem, tak ji hned rozšvihne do krve. Když dopadne prostředkem, zůstane po ráně rudá šmouha, ale konec se často omotá kolem trupu a švihne přes žebra nebo břicho.
Zasvištění a dopad. „Dva.“ Jak mi to upoutání dovolilo, prohnul jsem se dopředu. „Tři.“ Občas pomůže, když se tělo natočí, protože jsou místa, kde to bolí víc a kde míň. Jenže já jsem neměl moc možností se natáčet. „Čtyři.“ A už jsem začal ječet. „Pět.“ Při každé ráně zaječím. Po desáté ráně už ječím trvale.
Po pětadvacáté ráně si svalnatec stoupl na druhou stranu. Předtím bil zprava, teď zleva, takže se rány křížily s těma prvníma. Už se to nedalo vydržet. Natahoval jsem se, kroutil, ale rány padaly dál a zbývalo mi jen řvát.
Pak zase udělali přestávku.

Už jsem se ani nekroutil, protože každé pohyby mi obnovil řezavou bolest na zadnici a na zádech. Tak jsem v těch poutech jen visel a čekal na pokračování vejprasku.

Pak zase přišli ti exekutoři, odpojili rozporku, která mi roztahovala nohy, od kruhů v zemi a přetočili mě zády ke sloupu a zase rozporku zajistili.

Takže mě teď čeká třetí část trestu – výprask zepředu.

Strašidelná vyhlídka.

Zase přišel předák: „Chceš přerušení trestu?“

Zakejval jsem hlavou.

„Co za to nabídneš?“

Mlčel jsem.

Tak předák zas mávnul rukou a odešel.

Třetí exekutor vzal ze stolu dlouhý důtky z devíti kožených řemínků. Odstoupil, párkrát jima švihnul, že jsem se pokaždý zachvěl, a pak už první rána dopadla. Přesně na pupík. Prohnul jsem se dozadu, skoro jsem ani necítil bolest z rozsekaných zad.

Druhá. Řemínky švihly přes prsa, zasáhly obě bradavky.

Zaječel jsem a začal se zmítat, co úvazy dovolovaly. Třetí.

Zase přes bradavky. Zaječel jsem a už jsem nepřestal.

Čtvrtá. Přes ptáka a koule. Normálně bych se schoulil a skryl si svůj nástroj do dlaní. Ale tady to nešlo. A v tomhle okamžiku moje vůle povolila.

„Já už nemůžu! Prosím, přestaňte.“

Ještě dopadla pátá rána, už ji nemohl zastavit. Ale pak to přestalo.

Přišel předák: „Tak se podřizuješ?“

Zakejval jsem hlavou.

„Není tě slyšet.“

„Ano, pane.“

„Musíš to říct tak hlasitě, aby ti rozuměl i pan statkář.“

„Ano, pane, podřizuju se.“

„A čemu se podřizuješ?“

„Že budu dobrovolně sexovat s pánem.“

„Musíš to říct přímo jemu. Já s tebou sexovat nebudu.“

Podíval jsem se směrem ke statkářovi a co mi zbejvaly síly jsem zakřičel: „Ano, pane, budu s váma dobrovolně sexovat.“

„A ještě mu musíš slíbit, že nebudeš dělat děvku jiným klukům.“

„Ano, pane, budu sexovat jen s váma a s nikým jiným.“

„A ještě si předem požádej o trest, kdybys nechtěl ty sliby plnit. Doufám, že víš, o jakéj trest by mělo jít.“

„Jak poruším svoje sliby, pane, tak mi dejte zase takovej vejprask jako dneska, pane.“

Tak teď už se zdál bejt předák spokojenej, pán asi taky, takže mě konečně odvázali. Neudržel jsem se na nohách a spadnul jsem na zem. Nechali mě tam ležet, zatím uklidili ten stůl a věci na výprask a pomalu se rozešli.

Pak přišel předák. „Tak se zvedni.“

Zkoušel jsem se postavit. „Nejde to.“

„Tak se zvedni aspoň na čtyři.“

Udělal jsem pár vratkejch kroků na čtyřech, ale zase jsem se svalil. Předák musel zavolat dva kluky a ti mě zanesli na ošetřovnu. Doktor jenom vrtěl hlavou.

Předák na odchodu ještě nakouknul do dveří a připomněl mi: „Dej se do gala a za čtrnáct dní začneš fungovat, krasavče.“

raatte@centrum.cz

www.spankboy.cz